

Arrest

nr. 271 435 van 20 april 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 20 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk opnieuw binnengekomen op 4 december 2019 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 13 juli 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 30 augustus 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 6 september 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing werd op 8 september 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*U verklaart de Libanese nationaliteit te bezitten, doch van Syrische origine te zijn. U maakt deel uit van de etnische groep van de Dom en bent een soennitische moslim. U bent in 1988 geboren te Tripoli, El Beddaoui in Libanon. U stelt altijd in Syrië te hebben gewoond, namelijk in Latakia, Shaliyat, wijk bij Al Ramal al Falestini. U maakte van de Libanese wetgeving gebruik om Libanese documenten te krijgen, zodat u in Syrië de verplichte legerdienst kon ontlopen. U bent religieus gehuwd met de minderjarige A.(...) I.(...) met de Syrische nationaliteit (O.V. X, CG X). Jullie dochter N.(...) A.(...) (O.V. X, CG X) werd op 6 juli 2013 in Egypte geboren en heeft de Libanese nationaliteit. In België zijn eveneens aanwezig: uw broer H.(...) (O.V.X, CG X), uw broer W.(...) (O.V.X, CG X), uw zus A.(...) (O.V.X, CG X), die allen de Libanese nationaliteit hebben. U verklaart dat ook uw zus N.(...) in België is, alsook een groot deel van de familie van uw minderjarige partner. Na uw huwelijk in Latakia (SYR), vertrok u in het begin van het conflict in Syrië met uw partner naar Libanon. Vervolgens gingen jullie naar Egypte omdat A.(...) moest bevallen en haar moeder zich in Egypte bevond. Daarna bent u teruggekeerd naar Syrië. U heeft Syrië verlaten omwille van de oorlog en omdat uw familie, met name uw ooms, al vertrokken waren. U werd ook tweemaal vastgehouden en geslagen omdat men op zoek was naar uw schoonvader. In Libanon werd u eveneens door twee mannen in zwarte jassen meegenomen naar een ondergrondse kelder. U werd geslagen en verhoord. Aan de tongval kon u horen dat er ook Syriërs bij betrokken waren. De mannen wilden weten waar uw schoonvader en de ooms van uw vrouw waren, aangezien ze niet als reservist waren opgedaagd. U besloot hierom Libanon te verlaten en reisde vervolgens via Turkije en Griekenland verder naar Spanje, Frankrijk en België waar u op 2 december 2015 een **eerste** verzoek om internationale bescherming indiende. U zegt zowel een vrees te hebben ten aanzien van Libanon als ten aanzien van Syrië omdat uw schoonvader en de ooms van uw vrouw worden gezocht in Syrië. U legt volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw Libanese paspoort uitgegeven op 11 december 2014, uw huwelijksakte, een uittreksel van het burgerlijk register van Syrië met vermelding van uw Libanese nationaliteit en de gegevens van uw vrouw en de Libanese registratie van uw dochter N.(...) A.(...) dd. 2 december 2014, geboren op 6 juli 2013 in Bani Suwayf, Egypte.*

Op 19 juli 2018 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

*In 2017 vertrok u naar Libanon, u had problemen met uw echtgenote en was boos. U regelde twee vliegtuigtickets en nam uw dochter mee. Jullie verbleven bij uw moeder in Mafrq Bednin, een vluchtelingenkamp in Tripoli. Uw terugkeer naar Libanon was een fout zo stelt u nu, uw vrouw is hier, uw broers hebben hier papieren, net zoals uw dochter. U wilde uw fout rechtzetten, keerde op 4 december 2019 terug naar België en bracht uw dochter terug naar haar moeder, bij wie ze sindsdien verblijft. Op 13 juli 2021 dient u een **tweede** keer een verzoek om internationale bescherming in. U wil niet naar Libanon terugkeren uit vrees voor de slechte levensomstandigheden in het kamp, dat dit nog steeds het geval is hebt u vernomen van uw moeder. Er is daar geen werk, geen eten, zo geeft u aan. Daarenboven is uw moeder volledig afhankelijk van hetgeen uw broers naar haar sturen, ze stelt u. Ter staving van uw tweede verzoek legt u uittreksels neer uit uw Libanese paspoort geldig van 04.07.2019 tot 03.07.2020.*

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u zich naar aanleiding van onderhavig verzoek baseert op andere motieven dan deze door u aangehaald in kader van uw eerste verzoek. In kader van uw eerste verzoek stelde u een vrees te hebben zowel ten aanzien van zowel Libanon als ten aanzien van Syrië omdat uw schoonvader en de ooms van uw vrouw worden gezocht in Syrië omdat ze zich niet hebben aangeboden als reservist.

In kader van uw eerste verzoek werd er geen geloof gehecht aan de door u beweerde problemen. De redenen hiervoor vindt u terug in de omstandig gemotiveerde beslissing genomen door het CGVS in kader van dit eerste verzoek. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Uw verklaring in kader van uw tweede verzoek niet naar Libanon te willen terugkeren uit vrees voor de slechte levensomstandigheden, er geen werk en geen eten is en uw moeder die daar woont afhankelijk is van de steun van uw broers kan geen aanleiding geven tot een positieve beslissing in uw hoofde daar dit louter economische motieven zijn die geen uitstaans hebben met de Vluchtelingenconventie (verklaring volgend verzoek dd.30.08.2021 punt 19).

De door u neergelegde uittreksels uit uw paspoort hebben betrekking op uw nationaliteit, een gegeven waar niet aan wordt getwijfeld.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon-Veiligheidssituatie, 11 januari 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20210119.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio en pakte hiermee de veiligheidsimpact van de oorlog in Syrië aan. Het leger en Hezbollah controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Verschillende lokale salafistische bewegingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. De laatste terroristische aanslag in Beiroet gebeurde in 2015.

Tijdens de verslagperiode is het aantal aan IS gerelateerde veiligheidsincidenten licht toegenomen. Voorts viel een lichte stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren in een context van toenemende armoede en het wijdverbreide wapenbezit.

Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. Volgens mensenrechtenorganisaties gebruikten ordetroepen buitensporig geweld om betogers uiteen te drijven. Er vielen bij benadering 1000 gewonden, voornamelijk in Beiroet en Tripoli, en een viertal doden (burgers). Dit soort geweld, waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of

doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die de facto milities vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen alsook onderlinge afrekeningen. Voorts gingen verschillende raids en arrestaties van vermeende extremisten gepaard met schietincidenten.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooiëde zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten tussen enkelingen behorend tot gewapende facties. In 2020 viel, zoals in 2019, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat u louter omwille van uw aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het hoorrecht, de rechten van

verdediging, de materiële motiveringsverplichting en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), stelt verzoeker vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het klaarblijkelijk niet nodig vond om hem te horen in dit dossier, doch zich zuiver en alleen baseerde op het administratief dossier. Verzoeker meent dat, alhoewel de commissaris-generaal niet verplicht is hem te horen, hij wel dient te motiveren waarom dit *in casu* niet nodig geacht wordt. Verzoeker meent dat bij gebreke daaraan de bestreden beslissing de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsplicht schendt. Verzoeker wordt immers in het ongewisse gelaten waarom hij niet de gelegenheid kreeg om zijn asielrelaas meer in detail uiteen te zetten, zoals werd gesteld tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker meent bovendien dat de rechten van verdediging en zijn hoorrecht geschonden zijn, minstens dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd. De eerdere beslissing inzake zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd immers genomen op een ogenblik dat verzoeker reeds terugkeerde naar Libanon en verzoeker had dan ook geen belang bij het aantekenen van enig beroep. Bovendien zou het tweede verzoek om internationale bescherming los staan van het eerste. Volgens verzoeker wordt deze zaak dan ook onterecht behandeld als zou het een volgend verzoek betreffen zonder dat het grondgebied verlaten werd.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57, 57/6/2 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 3 en 13 van het EVRM, een manifeste appreciatiefout en miskennis van het proportionaliteitsbeginsel, voert verzoeker aan dat hij een nood heeft aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen tegen zijn persoon. Hij meent dat hij geen bescherming kan krijgen van zijn nationale overheden. Hij betoogt dat de grieven van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in vraag te stellen, dat er op basis van de objectieve beschikbare informatie en zijn eenduidige en coherente verklaringen genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel, en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegensprekt. Verzoeker benadrukt dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken en te staven, dat hem het voordeel van twijfel dient verleend te worden, dat zijn verklaringen eenduidig zijn, overeen komen met de beschikbare informatie en bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

“Verzoeker blijft erbij dat de motieven van de CGVS niet kunnen weerhouden worden :

Verzoeker meent dat ook dat hij wel degelijk aannemelijk maakte dat hij een reëel risico lijdt ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Dat de motivering van de CGVS geenszins gevolgd kan worden :

(...)

Overwegende dat verzoeker meent dat hij wel degelijk een fragiel profiel heeft en dat hij psychologische moeilijkheden heeft. Dat deze niet door de CGVS onderkend werden. Dat verzoeker desbetreffend een attest zal bij brengen.

(...)

Overwegende dat verzoeker meent dat de CGVS ten onrechte meende dat er geen elementen waren die de kans op erkenning groter maakten.

Dat vastgesteld moet worden dat de CGVS haar appreciatie van het asielrelaas zoals verzoeker het deed naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag onbesproken laat, dat verzoeker zelfs niet weet of de CGVS rekening hield met de motieven die aan de basis lagen van zijn eerste weigering.

Dat verzoeker dan ook niet de minste uitleg krijgt waarom de elementen die hij aanhaalt, nadat hij geruime tijd terugkeerde naar zijn land van herkomst niet als nieuw element beschouwd worden.

Dat nochtans de CGVS zelf vaststelt dat deze elementen absoluut niet dezelfde zijn als deze bij een eerdere asielaanvraag.

Dat in die omstandigheden verzoeker meent dat procedureel de bestreden beslissing niet gevolgd kan worden.

Immers het is intern tegenstrijdig dat de CGVS vaststelt dat de motieven van een eerdere beslissing overeind blijven bij gebreke aan nieuwe elementen, terwijl hij meteen vaststelt dat de motieven aangehaald naar aanleiding van de tweede asielaanvraag volledig nieuw zijn.

Dat er dan ook geen aanleiding is de tweede asielaanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren bij gebreke aan nieuwe elementen.

Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen.

(...)

Dat immers op het ogenblik van het nemen van de eerste beslissing in 2019, verzoeker reeds teruggekeerd was naar Libanon. Dat het dan ook normaal is dat verzoeker niet in beroep ging tegen deze beslissing. Indien hij dit alsnog zou gedaan hebben - in de veronderstelling dat hij er kennis van zou genomen hebben in Libanon - zijn beroep onontvankelijk verklaard zou zijn. België kan immers geen bescherming verlenen aan iemand die zich niet langer op het grondgebied bevindt.

(...)

Overwegende dat verzoeker verder meent dat er onterecht in de bestreden beslissing van uitgegaan wordt dat de motieven waarom hij opnieuw vluchtte zich beperken tot economische motieven.

Dat verzoeker er bovendien de aandacht op trekt dat hij - en zijn moeder die nog achterbleef in Libanon - er volledig geïsoleerd leefden en aangewezen waren op hulp van de familie in het buitenland.

Dat verzoeker dit nochtans duidelijk gemaakt had dat hij in een vluchtelingenkamp diende te (over)leven, en meer bepaald in Mafraq Bednin, een vluchtelingenkamp in Tripoli.

Overwegende dat Tripoli, gelegen niet ver van de Syrische grens, sinds 2011 een groot deel Syrische vluchtelingen opvangt.

Dat de situatie er voor zowel de lokale bevolking als de vluchtelingen populatie dramatisch is.

Dat zij hetzij flirten met de armoedegrens en voor wat de vluchtelingen betreft, ver onder de armoedegrens dienen te overleven.

Dat verzoeker met name verwijst naar algemene informatie in dat verband.

Dat duidelijk moge zijn dat de Syrische vluchtelingen ernstig gediscrimineerd worden.

Dat dit ook het geval is voor verzoeker, ook al heeft hij de Libanese nationaliteit, nu hij uit Syrië afkomstig is en van daar vluchtte.

Dat hij leefde in het vluchtelingenkamp.

Dat verzoeker dan ook meent dat het onterecht is dat de CGVS zijn situatie als "zuiver economisch" aanmerkte.

Dat nochtans uit de eigen COI FOCUS van de verwerende partij waarnaar elders in de bestreden beslissing verwezen wordt dat de problemen wel degelijk veel verder strekken dan economisch en hun wortels vinden in sektarische tegenstrijdigheden.

(...)

Dat ook uit de documentatie van UN blijkt dat de economische moeilijkheden hun oorzaak vinden op politiek niveau. Dat ook de corruptie op dat niveau een impact heeft.

Dat de situatie met de dag erger wordt, zoals blijkt uit internationale berichtgeving.

Dat het leger overdreven geweld gebruikt tegen betogers.

Dat verzoeker dan ook meent dat het totaal onterecht is dat zijn problemen als zuiver economisch afgewezen worden.

Dat integendeel de problemen waar verzoeker mee kampte wel degelijk kaderen binnen de conventie van Genève.

Dat het belangrijk is dat de CGVS niet twijfels aan de identiteit/nationaliteit van verzoeker (...)

Overwegende dat verzoeker meent dat het risico op schending van artikel 3 EVRM hem ook in aanmerking doet komen voor internationale bescherming.

Dat verzoeker ingeval van terugkeer immers in een toestand van verregaande deprivatie riskeert terecht te komen.

Dat de CGVS terzake geen nauwgezet onderzoek deed, nu de bestreden beslissing zich ertoe beperkt de problemen van verzoeker als zuiver economisch af te doen.

Dat er nochtans aanleiding is rekening te houden met de algemene toestand ter plaatse en het risico op ernstige deprivatie anderszijds.

Dat evenmin onderzocht werd of verzoeker beroep kan doen op zijn nationale overheden voor bescherming - quod non - tegen o.m. discriminatie, wat aanleiding geeft tot het risico op verregaande deprivatie.

Dan tenslotte de CGVS evenmin kan gevolgd worden in haar analyse mbt de algemene veiligheidssituatie in Libanon. (...)

Dat vooreerst dient vastgesteld te worden dat de verslagperiode van de COI FOCUS slechts loopt tot eind december 2020, terwijl de bestreden beslissing dateert van september 2021, hetzij bijna een jaar later.

Dat de update dan ook gedateerd is.

Dat opnieuw onzorgvuldig handelen vastgesteld wordt.

Dat het nochtans duidelijk moge zijn dat Libanon thans in een economische en humanitaire crisis verkeert ook om politieke redenen. Cfr. Resolution 2591 (2021) / adopted by the Security Council at its 8845th meeting, on 30 August 2021.

Dat wat betreft de subsidiaire bescherming de appreciatie van de CGVS dus evenmin gevolgd kan worden.

Ondergeschikt, is er dus minstens aanleiding tot subsidiaire bescherming.

Verzoeker meent dat hij integendeel aantoonde dat hij wel degelijk een verhoogd risico loopt om geïmigreerd te worden door het willekeurig geweld. Hij gaf daarvoor ook redenen op.

Het feit dat hij verbleef in het kamp, waar zijn moeder ten andere nog steeds verblijft en hij geen alternatieven heeft, wordt niet geanalyseerd door de CGVS, die zich beperkt tot algemeenheden.

Dat het dan ook vaststaat dat verzoeker riskeert in een toestand van verregaande deprivatie terecht zal komen en dan ook terecht aanspraak maakt op internationale bescherming.

De CGVS heeft al deze elementen niet in overweging genomen.

We volharden dat verzoeker een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerminst een reëel risico loopt op ernstige schade wegens zijn profiel, zodanig dat minstens subsidiaire bescherming aangewezen is."

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel "Lebanon: One Protester Dead in Tripoli" van Human Rights Watch van 29 april 2020, een uittreksel uit de COI Focus "Libanon. Veiligheidssituatie" van 19 januari 2021, de studie "Syrian Refugees in Tripoli, Lebanon" van Feinstein International Center, Tufts University van maart 2017, het document "Implementation of Security Council resolution 1701 (2006) during the period from 19 February to 16 June 2020" en Resolution 2591 (2021) / adopted by the Security Council at its 8845th meeting, on 30 August 2021.

2.4. Nieuwe elementen

Op 1 maart 2022 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Libanon – Veiligheidssituatie" van 17 februari 2022.

2.5. Voorafgaande opmerkingen

2.5.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op het vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.5.2. De Raad benadrukt daarnaast dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

2.5.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 57 van de Vreemdelingenwet, volstaat het erop te wijzen dat dit artikel werd opgeheven bij artikel 57 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.5.4. In zoverre verzoeker lijkt aan te voeren dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte vaststelt dat zij géén bijzondere procedurele noden in zijn hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen en stelt dat *“hij wel degelijk een fragiel profiel heeft en dat hij psychologische moeilijkheden heeft. Dat deze niet door de CGVS onderkend werden. Dat verzoeker desbetreffend een attest zal bij brengen.”*, dient de Raad vooreerst vast te stellen dat verzoeker geheel nalaat hieromtrent enige toelichting te verschaffen en hij geen dergelijk attest bijbrengt. Artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt inzake bijzondere procedurele noden overigens het volgende: *“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep”*. Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat er niet in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing tot verwerping van het verzoek om internationale bescherming. De Raad kan nagaan of verzoeker, rekening houdend met zijn profiel van specifieke kwetsbaarheid, passende steun heeft gekregen in het licht van de doelstelling dat de verzoeker de rechten moet kunnen genieten en zich moet kunnen gedragen naar de verplichtingen die hem worden opgelegd tijdens de hele procedure. Verzoeker laat echter na uit te werken welke maatregelen dan wel genomen hadden kunnen worden, noch op welke wijze hij niet in staat was om zijn rechten in het kader van onderhavige procedure te doen respecteren of om aan zijn verplichtingen te kunnen voldoen. Bij ontstentenis van enige toelichting kan ook dit onderdeel van het middel niet in aanmerking worden genomen.

2.6. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.7. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.8.1. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat

thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.8.2. Zo verzoeker meent dat zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet kan behandeld worden als zou het een volgend verzoek betreffen zonder dat het grondgebied verlaten werd nu hij na het indienen van zijn eerste verzoek in België terugkeerde naar Libanon en het huidig, tweede verzoek los staat van het eerste verzoek vermits de door hem thans aangehaalde elementen absoluut niet dezelfde zijn als de elementen aangehaald in het eerste verzoek om internationale bescherming, en hij daarom de mening toegedaan is dat er bijgevolg geen aanleiding is om zijn tweede verzoek onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan nieuwe elementen, verwijst de Raad vooreerst naar de definitie van 'volgend verzoek om internationale bescherming' zoals ingevoerd bij wet van 21 november 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018): "*volgend verzoek om internationale bescherming : elk later verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan nadat een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen, met inbegrip van de beslissingen genomen op basis van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4°, 5°, 7° en 8°*" (artikel 1, §1, 20° van de Vreemdelingenwet).

De parlementaire voorbereiding van voormelde wet van 21 november 2017 stelt dienaangaande dat deze definitie heeft ook betrekking op het verzoek om internationale bescherming dat wordt ingediend door een vreemdeling die tussen zijn vorig verzoek en zijn nieuw verzoek is teruggekeerd of beweert te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst, en die opwerpt dat hij daar nieuwe feiten van vervolging heeft ondergaan. De commissaris-generaal, op basis van de bevoegdheid die in artikel 57/6/2 van de wet door de wetgever aan hem werd toegekend, onderzoekt of de (beweerde) terugkeer en de aangevoerde vervolgingen "nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt". Deze bevoegdheid impliceert, met name, dat de commissaris-generaal de werkelijkheid van de terugkeer en van de aangevoerde vervolgingen moet beoordelen, op basis van de elementen die voorgelegd worden door de verzoeker om internationale bescherming en de elementen die, in voorkomend geval, op een andere wijze ter beschikking zijn van de commissaris-generaal. Uit deze definitie van "volgend verzoek" volgt dat elk nieuw verzoek om internationale bescherming dat wordt ingediend nadat in het kader van het vorig verzoek om internationale bescherming een definitieve beslissing genomen werd, als een volgend verzoek in de zin van de wet moet worden beschouwd (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 23-24*). De commissaris-generaal kon derhalve rechtens een beslissing overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet nemen.

Waar verzoeker nog hekelt dat hij niet de minste uitleg krijgt waarom de elementen die hij aanhaalt, nadat hij geruime tijd terugkeerde naar zijn land van herkomst, niet als nieuwe elementen beschouwd worden, benadrukt de Raad dat de loutere vaststelling dat de verzoeker om internationale bescherming in het kader van een volgend verzoek nieuwe elementen aanhaalt niet volstaat om het verzoek onontvankelijk te verklaren. De commissaris-generaal dient bij de beoordeling van nieuw aangevoerde elementen immers na te gaan of de aangevoerde elementen "nieuw" zijn in de zin dat zij "*de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of*

voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. Dit is *in casu* niet het geval, zoals correct wordt geoordeeld in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat volgt.

2.9. Zo de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het Unierecht is (arrest Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 45), wijst de Raad er op dat het nog altijd aan verzoeker is om de schending aan te tonen indien hij meent dat deze door het Commissariaat-generaal werd geschonden.

Waar verzoeker in dit verband hekelt dat hij niet opnieuw gehoord werd naar aanleiding van zijn tweede verzoek om internationale bescherming, dient het volgende te worden opgemerkt.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk geacht overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet-ontvankelijk verklaren van een tweede verzoek om internationale bescherming, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een

onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het ontvankelijk verklaren van zijn tweede verzoek om internationale bescherming hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat dit geenszins het geval is nu *in casu* uit lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige tweede verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidige tweede verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”* Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet ontvankelijk verklaren van zijn tweede verzoek om internationale bescherming. Verzoeker toont bovendien op generlei wijze concreet aan welke van zijn in het kader van onderhavig verzoek afgelegde verklaringen verduidelijking zouden behoeven in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Een schending van het hoorrecht en van de rechten van verdediging wordt bijgevolg niet aangetoond.

2.10. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd op 19 juli 2018 geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat (1) hij de door hem aangehaalde problemen in Syrië niet aannemelijk heeft gemaakt en al zeker niet dat die problemen zich hebben uitgebreid naar het Libanese grondgebied en (2) hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, zijnde Libanon, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en er in Libanon bovendien geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog was dat zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico liep op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot een vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de

desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.11. In het kader van zijn huidige, tweede verzoek om internationale bescherming baseert verzoeker zich op andere motieven en verklaart hij dat hij niet naar Libanon wil terugkeren uit vrees voor de slechte levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp. Er is daar geen werk, geen eten, zo geeft hij aan. Daarenboven is zijn moeder volledig afhankelijk van hetgeen de broers van verzoeker naar haar sturen. Ter staving van zijn tweede verzoek legt verzoeker uittreksels neer uit zijn Libanese paspoort, geldig van 4 juli 2019 tot 3 juli 2020.

Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, haalt verzoeker hiermee echter louter economische motieven aan die niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève en op zich evenmin verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, en die aldus geen nieuwe elementen uitmaken die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De Raad benadrukt in dit verband dat socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen argumenten bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

Immers, waar hij erop wijst dat hij in een vluchtelingenkamp diende te (over)leven en dat hij en zijn moeder aangewezen waren op hulp van de familie in het buitenland, maakt verzoeker – een volwassen, gezonde jongeman – niet *in concreto* aannemelijk dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om zich opnieuw te vestigen in Libanon, het land waarvan hij de nationaliteit bezit. Ook met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische situatie in het vluchtelingenkamp, brengt verzoeker, die in 2017 vrijwillig terugkeerde naar Libanon en er bleef tot december 2019, geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen aan waaruit kan blijken dat hij in Libanon in een precaire situatie verzeild zal geraken.

Ook de verwijzing in het verzoekschrift naar de situatie van Syrische vluchtelingen in Tripoli, Libanon is *in casu* niet dienstig aangezien verzoeker over de Libanese nationaliteit beschikt en dus geenszins als Syrisch vluchteling kan worden beschouwd en hij bovendien doorheen zijn verklaringen nergens gewag maakte van enige vervolging of discriminatie waarvan hij persoonlijk in Libanon het slachtoffer zou zijn geweest omwille van zijn Syrische afkomst. Ook in het verzoekschrift brengt hij overigens geen concrete elementen in die zin aan.

Tot slot is ook de stelling dat de problemen wel degelijk veel verder strekken dan economisch en hun wortels vinden in sektarische tegenstrijdigheden en de verwijzing in dit verband naar de COI Focus waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, te vaag en te algemeen om hieruit in hoofde van verzoeker een vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kunnen afleiden.

2.12. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De meer recente landeninformatie die de verwerende partij middels haar aanvullende nota aanleverde is geenszins van aard om een ander licht te werpen op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

Uit de COI Focus “Libanon. Veiligheidssituatie” van 17 februari 2022 blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het

collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

De afgelopen jaren zijn er in Libanon zeer weinig bomaanslagen geweest die burgerslachtoffers maakten. In het verlengde van voorgaande jaren vonden er in 2021 nog steeds arrestaties plaats van extremisten en terreurverdachten. Aanslagen werden verijdeld.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerde geweld tegen burgers betrof, evenals in 2020 vooral het buitensporig geweld van de ordetroepen tegen betogers. Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. De massale protestbeweging, al thawra (de revolutie) genoemd, die sinds het najaar van 2019 om politieke vernieuwing roept, blijft nog steeds zonder resultaat. De verslechterde levensomstandigheden leidden in de lente en zomer van 2021 opnieuw tot een massale mobilisatie tegen de regering. In het voorjaar van 2021 was het aantal demonstraties het hoogste sinds het begin van de volksopstand in oktober 2019. In tegenstelling tot 2019 gingen de demonstraties in het voorjaar van 2021 gepaard met meer geweld. Hoewel de meeste betogingen vreedzaam verliepen, waren er in sommige gevallen botsingen tussen betogers en militairen, waarbij aan beide zijden gewonden vielen. Hierbij vielen in 2020 en 2021 naar schatting 1.500 gewonden. Dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, beantwoordt echter niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De protesten en andere uitingen van volkswoede krijgen een steeds grotere sektarische ondertoon naarmate Libanezen zich terugplooiën op hun confessionele identiteit. Tijdens de verslagperiode viel een stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren. Hiervan getuigt de gewapende confrontatie tussen de christelijke Forces Libanaises en sjiiitische demonstranten in oktober 2021 te Beiroet, waarbij zeven sjiiitische burgers het leven lieten en 30 gewonden vielen. Daarnaast mondden conflicten aan benzinstations soms uit in geweld tussen verschillende sektarische groepen.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). Persoonlijke geschillen en vetes over drugssmokkel veroorzaken clangeweld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal geweldincidenten waarbij clans betrokken zijn, in 2020 bijna is verviervoudigd ten opzichte van het jaar daarvoor, en dat deze trend zich in 2021 voortzet. Het gouvernement Baalbek-Hermel, waar verschillende sjiiitische clans wonen en dat een bolwerk is van Hezbollah, was goed voor ongeveer de helft van al het clangeweld.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooiëde zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten. In 2021 viel, zoals in 2020, minstens één burgerdode bij het gerapporteerde geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift kan immers geenszins blijken dat er in Libanon actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker erop wijst dat de economische moeilijkheden *“hun oorzaak vinden op politiek niveau”* en dat ook de corruptie op dat

niveau een impact heeft, hij aanvoert dat het duidelijk is dat Libanon thans in een economische en humanitaire crisis verkeert *“ook om politieke redenen”* en hij verwijst naar de nationale sociale onrust in Libanon, de manifestaties tegen het regime en het excessief gebruik van geweld tegen de manifestanten door de veiligheidsdiensten, brengt hij evenmin elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon. De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, niet beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt hierbij volledigheidshalve nog op dat verzoeker niet verder komt dan een algemene verwijzing naar de huidige algemene slechte socio-economische situatie in Libanon zonder dat hij dit betreft op zijn persoon. Verzoeker geeft in het verzoekschrift immers niet aan in welke mate de economische crisis in Libanon hem persoonlijk treft, doch beperkt zich tot de loutere stelling dat hij in geval van terugkeer in een toestand van verregaande deprivatie riskeert terecht te komen.

De Raad benadrukt te dezen nog dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Zoals blijkt uit voorgaande analyse, beantwoordt de huidige situatie in Libanon niet aan voormelde voorwaarden.

Bovendien is de stelling in het verzoekschrift dat verzoeker omwille van zijn profiel een verhoogd risico loopt om gevisieerd te worden door het willekeurig geweld *in casu* niet dienstig. Verzoeker gaat er immers aan voorbij dat voor de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en dienvolgens ook van het concept van de “sliding-scale” zoals ontwikkeld door het Hof van Justitie in de zaak *“Elgafaji”* het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is. De begrippen *“internationaal of binnenlands gewapend conflict”* werden noch in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd, maar de interpretatie ervan werd vastgelegd door het HvJ in zijn arrest *“Diakité”* waar werd geoordeeld *“dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld.”* (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 35). Bovendien volstaat een gewapend conflict op zich niet om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld. Willekeurig geweld impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden of identiteit (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 34-35; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103). Artikel 48/4, § 2, c) is bovendien niet van toepassing op andere situaties van willekeurig geweld die niet plaatsvinden binnen het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Het is pas in het kader van de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en de evaluatie van het reële risico op ernstige schade ten gevolge van dit willekeurig geweld dat de “sliding-scale” relevant wordt. Dit is *in casu* niet het geval. Zoals blijkt uit voorgaande analyse, beantwoordt de huidige situatie in Libanon immers niet aan voormelde voorwaarden.

2.13. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald. Vermits in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming reeds werd vastgesteld dat aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht en hij naar aanleiding van huidig, tweede verzoek evenmin concrete aanwijzingen bijbrengt dat hij heden dreigt te worden vervolgd of gevisieerd bij terugkeer naar Libanon, noch aantoont dat hij er een

reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en is ook de stelling in het verzoekschrift dat hij geen bescherming kan krijgen van zijn nationale overheden en de aangevoerde schending van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet *in casu* niet dienstig.

In de mate verzoeker nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is.

2.14. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De Raad stelt derhalve vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, met inbegrip van verzoekers verklaringen, en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming en de door hem neergelegde documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Immers, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in zijn declaratieve opdracht slechts gemachtigd om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

2.15. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.16. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: *“Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”*

Waar verzoeker daarnaast de schending van artikel 13 EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 EVRM.

2.17. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting twintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS